

KNIAGININ Gabriel (1905-1980), prof. zw. dr inż.

Urodził się w Mediolanie, gimnazjum ukończył w Krakowie po czym studiował na Wydz. Hutniczym Akademii Górniczej. W latach 1930-31 pracował w PKP, po ukończeniu studiów w 1933 w Hucie Pokój w Nowym Bytomiu; od 1934 do 1937 w odlewni zakładów „Zieleniewski” w Dąbrowie Górniczej; w latach 1937-1945 był szefem odlewni w Hucie Bankowa tamże. W tym czasie był także nauczycielem przedmiotów zawodowych w Szkole Hutniczej w Dąbrowie Górniczej. Po wojnie w latach 1945-49 dyr. techniczny i naczelny Huty Zabrze; 1949-50 dyr. naczelny Gliwickich Zakładów Hutniczych. Od października 1945 podjął pracę w PŚI jako zastępca profesora i kier. Katedry Odlewnictwa na Wydz. Mechanicznym, od sierpnia 1950 prof. kontraktowy; katedrą kierował do końca września 1957. W latach 1950-52 był prorektorem ds. nauki, a od 1952 do 1954 Rektorem Politechniki Śląskiej. W październiku 1957 przeniósł się do AGH, w tym czasie otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w roku 1958 – zwyczajnego. W AGH kier. Katedry Metalurgii i Odlewnictwa Staliwa (1958-75), dyr. Instytutu Technologii i Mechanizacji Odlewnictwa (1969-72); w r. 1963 uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W latach 1953-59 był członkiem CKK. Zajmował się odlewnictwem staliwa i żeliwa oraz metalurgią odlewniczych stopów żelaza. Był doradcą „Biprohutu” oraz konsultantem w wielu hutach (Kościeszko, Zygmunt, Bobrek, Dzierżyński, Stalowa Wola, Zakłady Mystal). Czynny w SIT-PH od 1946 (przew. Koła Odlewników w Katowicach), STOP (przew. koła w Gliwicach 1951-52), w Komisji i Komitecie Hutnictwa PAN; przew. Rady Redakcyjnej Archiwum Hutnictwa 1956-59; red. działowy w „Przeglądzie Odlewnictwa” 1951-60; członek Rady Naukowej Instytutu Odlewnictwa (resortowego, 1949-58). Jest autorem kilku podręczników z zakresu odlewnictwa ogólnego i odlewnictwa staliwa. Został odznaczony m.in. Srebrnym (1946) i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Oficerskim OOP; otrzymał tytuł „Zasłużonego Hutnika”. Zmarł w Krakowie. [APŚI].